

CLUB MISÈRIA:
THE LAST BEAT

L'any 2019, Bel Fullana va presentar a l'Espai Dipòsit (actualment Aljub) del Casal Solleric *Club Misèria*, un projecte concebut després de rebre el Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals. Aquella exposició va néixer d'una experiència molt concreta: durant un viatge a Londres, l'artista va visitar Cyberdog, el mític espai de Camden Town dedicat a la cultura rave, el clubbing, la roba fluorescent, els cossos mutants, el neó i l'eufòria artificial. En entrar-hi, Fullana va comprendre que el club podia funcionar com a quelcom més complex que un espai d'oci: podia ser un dispositiu total, una arquitectura emocional on convisquessin el so, el desig, l'excés, la foscor, l'humor, la identitat, el consum, el cansament i la celebració.

A partir d'aquesta revelació, l'Espai Dipòsit del Casal Solleric es va transformar en una espècie de club sintètic i disfuncional. *Club Misèria* no era una discoteca, tot i que es comportava com el seu

fantasma; no era una instal·lació a l'ús, tot i que estava construïda com un ambient; no era una exposició de pintura, tot i que la mà de l'artista hi apareixia per tot arreu. Bel Fullana desplaçava aleshores la seva pràctica cap a un territori expandit on la imatge, el so, la participació del públic i la ficció institucional es contaminaven mútuament.

El verd i el negre definien el clima del projecte. Un verd àcid, pròxim a l'imaginari energètic de la beguda Monster, posseïa l'espai com una substància lumínica i tòxica alhora. Aquell cromatisme remetia a l'acceleracionisme, al cansament feliç, a la cultura de la nit, a l'eufòria artificial i a una certa idea de podridura festiva. El club apareixia com un lloc de plaer, però també com un espai esgotat, precari i terminal.

En aquella primera versió hi havia neó, pòsters de festes fictícies, urinaris no practicables, murs intervinguts pel públic, cortines metàl·liques, visuals 3D i una peça sonora concebuda per Fullana. També hi havia un

compte d'Instagram, @clubmiseria, que funcionava (i continua funcionant) com a extensió digital del projecte, així com una activació paral·lela durant la Nit de l'Art a Can Balaguer, titulada *Club Misèria: The Closing Party*. Tot plegat configurava una ficció ampliada: un club que potser mai no va existir, però del qual semblava que tots havíem sorgit alguna vegada.

Club Misèria: The Last Beat apareix ara com una nova fase d'aquest mateix organisme. No es tracta de reconstruir l'exposició de 2019 ni de reproduir literalment aquell espai subterrani, sinó d'invocar-lo des d'un altre temps. Com si el club, després d'any de silenci, tornàs al Casal Solleric convertint en resta arqueològica, senyal luminós i darrer pols. La pregunta ja no és com entrar al *Club Misèria*, sinó què en queda quan la festa ha acabat.

Aquesta nova versió s'articula en tres espais del Casal Solleric: l'aparador del Born, la balconada i el pati central. Cadascun fun-

ciona com una aparició diferent del club.

L'aparador del Born es concep com una càpsula temporal arqueològica. Al seu interior es reuneixen fragments, restes i signes del primer *Club Misèria*: el neó amb el nom del club, els urinaris intervinguts pel públic, pòsters envellits pel pas del temps, parets pintades, residus visuals i projeccions. No es presenta com una reconstrucció neta o nostàlgica, sinó com una vitrina contaminada, un petit jaciment d'una cultura nocturna quimèrica. Des del carrer, el públic es troba amb una escena tancada, com si miràs les restes d'un local clausurat, una ruïna de club conservada rere el vidre.

La balconada del Casal Solleric serà intervinguda mitjançant llum verd àcid. Aquest gest senzill però rotund expandeix el codi cromàtic del projecte cap a la façana i cap a la ciutat. El llum actua com a crida, advertència i emissió. L'edifici històric queda temporalment contaminat per una freqüència artificial, com si el club hagués començat a filtrar-se per la seva arquitectura. Allò que el 2019 succeïa davall terra, a l'Espai Dipòsit, ara ascendeix, es fa visible i ocupa la superfície.

El pati central funciona com el nucli físic i simbòlic de *The Last Beat*. Aquí, s'hi instal·la una escultura inflable monumental en suspensió. La seva presència tova, excessiva i vulnerable ocupa el buit del pati com un cos estrany. L'escultura remet a allò espectacular, publicitari, festiu i infantil, però també a la fragilitat del que depèn de l'aire per a mantenir-se dret. Una imatge de poder sostinguda per pressió.

Durant tot el període expositiu, el pati estarà impregnat per una peça sonora que convertirà l'es-

pai en una espècie de discoteca desolada, una arquitectura post-rave en ruïnes, habitada per la reverberació d'una festa que ja ha succeït o que potser encara no ha acabat. Aquest so no actua com un simple acompanyament, sinó com una resta activa: una presència que manté viu el pols del club fins i tot en absència de cossos ballant. L'escultura, la llum, el fum i la projecció construeixen així un ambient suspès, un club latent, una pista de ball abans o després de la festa.

El fum escènica, programat de manera intermitent, funcionarà com una respiració de l'espai. No hi haurà necessàriament un esdeveniment visible en cada moment, però el pati continuarà generant senyals: un nigul, una vibració, un llum, una ombra, una freqüència. L'exposició treballa precisament des d'aquesta condició: alguna cosa ha passat, alguna cosa pot passar, alguna cosa continua passant encara que sembli aturada.

Durant la Nit de l'Art 2026, el pati s'activa mitjançant dos DJ sets performatius de Virgen María i Oro Jondo. L'elecció d'ambdós artistes amplia l'imaginari de *Club Misèria* des de dues direccions complementàries. En el cas de Virgen María, des del cos digital, la identitat mutable, la sensualitat artificial, l'electrònica i la cultura postinternet. En el cas d'Oro Jondo, des de la relectura del folklore, la memòria popular, la cultura d'internet, l'emoció col·lectiva i una idea de ritual contemporani.

Aquestes activacions no es plantegen com a concerts convencionals ni com una festa tancada, sinó com a intervencions híbrides entre club i art contemporani. El públic hi pot romandre durant tota la sessió, habitant el pati com una pista

de ball, o entrar-hi, mirar, escoltar alguns minuts i continuar el seu recorregut per la Nit de l'Art. Ambdues formes d'estar són igualment vàlides. El projecte no exigeix una atenció frontal ni una contemplació disciplinada; permet circular, aturar-se, tornar o perdre's en el so.

La cultura de club sempre ha estat més que entreteniment: un espai on assajar maneres de presència, pertinença i desobediència afectiva. En aquest context, la pista de ball apareix també com una eina política: un lloc on estar junts, ocupar l'espai, compartir energia i produir altres formes de comunitat. No des de la solemnitat del manifest, sinó des de la presència, el moviment, el desig i la possibilitat de coincidir durant un temps en una mateixa freqüència.

Club Misèria: The Last Beat no és una exposició nostàlgica ni una celebració del passat. És una manera de demanar-se com sobreviuen les ficcions col·lectives, què en queda d'una nit quan desapareixen els seus cossos, com s'arxiva una energia i de quina manera un club pot tornar convertit en fantasma, senyal o monument inflable.

El projecte desplaça el club des del subsòl cap al pati, des de la foscor cap a una intempèrie controlada, des de la festa cap al seu residu. Però aquest residu no és mort. Respira, sona, brilla, s'infla, s'apaga i torna a aparèixer.

The Last Beat no clausura *Club Misèria*. El deixa suspès en una darrera freqüència: un club sense sala fosca, no era una exposició al centre del Casal Solleric, una ficció compartida que continua bategant quan la música sembla haver acabat.

Toło Cañellas

CLUB MISERIA:
THE LAST BEAT

En 2019, Bel Fullana presentó en l'Espai Dipòsit (actualment Aljub) del Casal Solleric *Club Misèria*, un projecte concebit tras recibir el Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals. Aquella exposició nació de una experiencia muy concreta:

durante un viaje a Londres, la artista visitó Cyberdog, el mítico espacio de Camden Town dedicado a la cultura rave, el clubbing, la ropa fluorescente, los cuerpos mutantes, el neón y la euforia artificial. Al entrar allí, Fullana comprendió que el club podía funcionar como algo más complejo que un espacio de ocio: podía ser un dispositivo total, una arquitectura emocional donde convivieran sonido, deseo, exceso, oscuridad, humor, identidad, consumo, cansancio y celebración.

A partir de esa revelación, el Espai Dipòsit del Casal Solleric se transformó en una suerte de club sintético y disfuncional. *Club Misèria* no era una discoteca, aunque se comportaba como su fantasma; no era una instalación al uso, aunque estaba construida como un ambiente; no era una exposición de pintura, aunque la mano de la artista aparecía por todas partes. Bel Fullana desplazaba entonces su práctica hacia un territorio expandido donde la imagen, el sonido, la participación del

público y la ficción institucional se contaminaban mutuamente.

El verde y el negro definían el clima del proyecto. Un verde ácido, cercano al imaginario energético de la bebida Monster, poseía el espacio como una sustancia lumínica y tóxica a la vez. Aquel cromatismo remitía al aceleracionismo, al cansancio feliz, a la

© EVENTONE

cultura de la noche, al subidón artificial y a cierta idea de podredumbre festiva. El club aparecía como un lugar de placer, pero también como un espacio agotado, precario y terminal.

En aquella primera versió havia neó, pòsters de festes fictícies, urinaris no practicables, murs intervinguts per el públic, cortinas metàl·liques, visuals 3D

CLUB MISERIA:
THE LAST BEAT

In 2019, Bel Fullana presented *Club Misèria* at the *Espai Dipòsit* (currently Aljub) in Casal Solleric, a project conceived after receiving the Antoni Gelabert City of Palma Award for Visual Arts (*Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals*). That exhibition was born out of a very specific experience: during a trip to London, the artist visited Cyberdog, the legendary Camden Town venue dedicated to rave culture, clubbing, fluorescent clothing, mutant bodies, neon, and artificial euphoria. Upon entering, Fullana realized that the club could function as something far more complex than a mere leisure venue: it could operate as a total apparatus, an emotional architecture where sound, desire, excess, darkness, humor, identity, consumption, exhaustion, and celebration coexisted.

Following this revelation, the *Espai Dipòsit* at Casal Solleric was transformed into a sort of synthetic, dysfunctional club. *Club Misèria* was not a nightclub, though it behaved like its ghost; it was not a conventional installation, though it was constructed as an environment; it was not a painting exhibition, though the artist's hand was visible everywhere. Bel Fullana thus shifted her practice toward an expanded territory where image, sound, public participation, and institutional fiction contaminated one another.

Green and black defined the mood of the project. An acid green, close to the energetic imaginary of the Monster energy drink, possessed the space like a substance both luminous and toxic. That color palette evoked accelerationism, blissful exhaus-

tion, night culture, artificial highs, and a certain notion of festive decay. The club appeared as a place of pleasure, but also as an exhausted, precarious, and terminal space.

That initial version featured neon lights, posters for fictional parties, non-practicable urinals, walls altered by the public, metal shutters, 3D visuals, and a sound piece conceived by Fullana. There was also an Instagram account, @clubmiseria, which functioned (and continues to function) as a digital extension of the project, alongside a parallel activation during the Nit de l'Art at Can Balaguer, entitled *Club Misèria: The Closing Party*. All of this constituted an expanded fiction: a club that perhaps never existed, but from which we all seemed to have emerged at some point.

Club Misèria: The Last Beat now emerges as a new phase of that very same organism. It is not a matter of reconstructing the 2019 exhibition or literally reproducing that underground space, but rather of invoking it from another time. As if the club, after years of silence, had returned to Casal Solleric transformed into an archaeological remnant, a luminous signal, and a final pulse. The question is no longer how to enter *Club Misèria*, but what remains of it once the party is over.

This new version unfolds across three spaces in Casal Solleric: the Born shop window, the balcony, and the central courtyard. Each acts as a distinct apparition of the club.

The Born shop window is conceived as an archaeological time capsule. Inside, fragments, remains, and signs of the first *Club*

Miseria are gathered: the neon sign with the club's name, urinals altered by the public, posters aged by the passage of time, painted walls, visual residue, and projections. It is not presented as a clean or nostalgic reconstruction, but as a contaminated showcase, a small site of a chimerical nightlife culture. From the street, the public encounters a closed scene, as if looking at the remains of a shut-down venue, a club ruin preserved behind glass.

The balcony of Casal Solleric will be transformed by an intervention of acid-green light. This simple yet emphatic gesture expands the project's chromatic code onto the façade and toward the city. The light acts as a call, a warning, and an emission. The historic building is temporarily contaminated by an artificial frequency, as if the club had begun to seep through its architecture. What in 2019 took place underground, in the Espai Dipòsit, now rises, becomes visible, and occupies the surface.

The central courtyard serves as the physical and symbolic core of *The Last Beat*. Installed there is a monumental, suspended inflatable sculpture. Its soft, excessive, and vulnerable presence occupies the void of the courtyard like a foreign body. The sculpture evokes the spectacular, the promotional, the festive, and the childlike, but also the fragility of that which relies on air to stay standing. An image of power sustained by pressure.

Throughout the exhibition period, the courtyard will be permeated by a sound piece that will transform the space into a kind of desolate nightclub, a post-rave architecture in ruins, inhabited by the reverberation of a

los urinarios intervinidos por el público, pósters envejecidos por el paso del tiempo, paredes pintadas, residuos visuales y proyecciones. No se presenta como una reconstrucción limpia o nostálgica, sino como una vitrina contaminada, un pequeño yacimiento de una cultura nocturna quimérica. Desde la calle, el público encuentra una escena cerrada, como si estuviera mirando los restos de un local clausurado, una ruina de club conservada tras el cristal.

La balconada del Casal Solleric será intervinida mediante luz verde ácido. Ese gesto sencillo pero rotundo expande el código cromático del proyecto hacia la fachada y hacia la ciudad. La luz actúa como llamada, advertencia y emisión. El edificio histórico queda temporalmente contaminado por una frecuencia artificial, como si el club hubiera empezado a filtrarse por su arquitectura. Lo que en 2019 ocurría bajo tierra, en el Espai Dipòsit, ahora asciende, se hace visible y ocupa la superficie.

El patio central funciona como el núcleo físico y simbólico de *The Last Beat*. Allí se instala una escultura hinchable monumental en suspensión. Su presencia blanda, excesiva y vulnerable ocupa el vacío del patio como un cuerpo extraño. La escultura remite a lo espectacular, lo publicitario, lo festivo y lo infantil, pero también a la fragilidad de aquello que depende del aire para mantenerse en pie. Una imagen de poder sostenida por presión.

Durante todo el periodo expositivo, el patio estará impregnado por una pieza sonora que convertirá el espacio en una especie de discoteca desolada, una arquitectura post-rave en ruinas, habitada por la reverberación de una fiesta que ya ha suce-

dido o que quizá todavía no ha terminado. Ese sonido no actúa como simple acompañamiento, sino como un resto activo: una presencia que mantiene vivo el pulso del club incluso en ausencia de cuerpos bailando. La escultura, la luz, el humo y la proyección construyen así un ambiente suspendido, un club latente, una pista de baile antes o después de la fiesta.

El humo escénico, programado de forma intermitente, funcionará como una respiración del espacio. No habrá necesariamente un acontecimiento visible en cada momento, pero el patio seguirá generando señales: una nube, una vibración, una luz, una sombra, una frecuencia. La exposición trabaja precisamente desde esa condición: algo ha pasado, algo puede pasar, algo sigue pasando aunque parezca detenido.

Durante la Nit de l'Art 2026, el patio se activa mediante dos DJ sets performativos de Virgen María y Oro Jondo. La elección de ambos artistas amplía el imaginario de *Club Misèria* desde dos direcciones complementarias. En el caso de Virgen María, desde el cuerpo digital, la identidad mutable, la sensualidad artificial, la electrónica y la cultura postinternet. En el caso de Oro Jondo, desde la relectura del folclore, la memoria popular, la cultura de internet, la emoción colectiva y una idea de ritual contemporáneo.

Estas activaciones no se plantean como conciertos convencionales ni como una fiesta cerrada, sino como intervenciones híbridas entre club y arte contemporáneo. El público puede permanecer durante toda la sesión, habitando el patio como una pista de baile, o entrar, mirar, escuchar unos minutos y conti-

nuar su recorrido por la Nit de l'Art. Ambas formas de estar son igualmente válidas. El proyecto no exige una atención frontal ni una contemplación disciplinada; permite circular, detenerse, volver o perderse en el sonido.

La cultura de club siempre ha sido algo más que entretenimiento: un espacio donde ensayar modos de presencia, pertenencia y desobediencia afectiva. En ese contexto, la pista de baile aparece también como herramienta política: un lugar donde estar juntos, ocupar el espacio, compartir energía y producir otras formas de comunidad. No desde la solemnidad del manifiesto, sino desde la presencia, el movimiento, el deseo y la posibilidad de coincidir durante un tiempo en una misma frecuencia.

Club Misèria: The Last Beat no es una exposición nostálgica ni una celebración del pasado. Es una forma de preguntarse cómo sobreviven las ficciones colectivas, qué queda de una noche cuando desaparecen sus cuerpos, cómo se archiva una energía y de qué manera un club puede volver convertido en fantasma, señal o monumento inflable.

El proyecto desplaza el club desde el subsuelo hacia el patio, desde la oscuridad hacia una intemperie controlada, desde la fiesta hacia su residuo. Pero ese residuo no está muerto. Respira, suena, brilla, se hincha, se apaga y vuelve a aparecer.

The Last Beat no clausura *Club Misèria*. Lo deja suspendido en una última frecuencia: un club sin sala oscura, una ruina energética en el centro del Casal Solleric, una ficción compartida que sigue latiendo cuando la música parece haber terminado.

Toło Cañellas

© M. REME SILVESTRE

party that has already happened or perhaps has not yet ended. This sound does not act as a mere accompaniment, but as an active residue: a presence that keeps the club's pulse alive even in the absence of dancing bodies. The sculpture, light, smoke, and projection thus construct a suspended environment, a latent club, a dance floor before or after the party.

The stage smoke, programmed intermittently, will function as the breathing of the space. There will not necessarily be a visible event at every moment, but the courtyard will continue to generate signals: a cloud, a vibration, a light, a shadow, a frequency. The exhibition works precisely from this condition: something has happened, something might happen, something continues to happen even if it appears to be at a standstill.

During Nit de l'Art 2026, the courtyard is activated by two performative DJ sets by Virgen María and Oro Jondo. The choice of both artists expands the imaginary of *Club Misèria* from two complementary directions. In the case of Virgen María, through the

digital body, mutable identity, artificial sensuality, electronics, and post-internet culture. In the case of Oro Jondo, through the reinterpretation of folklore, popular memory, internet culture, collective emotion, and an idea of contemporary ritual.

These activations are not framed as conventional concerts or a closed party, but as hybrid interventions between the club and contemporary art. The public can stay for the entire set, inhabiting the courtyard like a dance floor, or enter, look, listen for a few minutes, and continue on their way through Nit de l'Art. Both ways of being are equally valid. The project does not demand frontal attention or disciplined contemplation; it allows the public to circulate, pause, return, or lose themselves in the sound.

Club culture has always been about more than entertainment: it is a space to rehearse modes of presence, belonging, and affective disobedience. In this context, the dance floor also emerges as a political tool: a place to be together, occupy space, share energy, and generate other forms of communi-

ty. Not from the solemnity of a manifesto, but from presence, movement, desire, and the possibility of coinciding for a time on the same frequency.

Club Misèria: The Last Beat is neither a nostalgic exhibition nor a celebration of the past. It is a way of asking how collective fictions survive, what remains of a night when its bodies disappear, how energy is archived, and in what way a club can return transformed into a ghost, a signal, or an inflatable monument.

The project shifts the club from the underground to the courtyard, from darkness to a controlled exposure to the open air, from the party to its residue. But that residue is not dead. It breathes, sounds, glows, inflates, dims, and reappears.

The Last Beat does not close *Club Misèria*. It leaves it suspended on a final frequency: a club without a darkroom, an energetic ruin at the center of Casal Solleric, a shared fiction that continues to beat when the music seems to have stopped.

Toło Cañellas

AJUNTAMENT
DE PALMA

Batle

Jaime Martínez Llabrés

1er Tinent de Batle de
l'Àrea de Turisme, Cultura,
Esports i Coordinació
Municipal

Javier Bonet Díaz

Coordinador General de
Club i Turisme

Fernando Gómez de la Cuesta

EQUIP ARTS VISUALS
CASAL SOLLERIC
- CAN BALAGUER

Director

Fernando Gómez de la Cuesta

Exposicions

Carolina Vicente

Gestió cultural

Isabel Pérez

Mireia Guitart

Ester Payeras

Administració

Carmen Reig

Pilar Quadreny

Manteniment

Jaume Fuster

Marc Grimalt

Francisco Vidal

Atenció al visitant

Vanessa Soledad Roselló

Assessoria lingüística

Servei d'Assessorament Lingüístic

Seguretat

Trablisa

Neteja

Matie

CASAL SOLLERIC

Passeig del Born, 27, 07012 Palma

Horari

De dimarts a dissabte 10 - 20 h

Diumenges i festius 11 - 14 h

Telèfon: 971 722 092

Adreça electrònica: solleric@palma.es